Valeriu Irimescu (stînga) în compania cîtorva colegi de la Grivița Roșie

la Xochimilco ar putea să însemne punctul final al unei cariere glorioase.

— *Nu. Nu intenționez să abandonez sportul. Dimpotrivă. Am acum atîta ambiție să dovedesc că padela mea nu și-a încheiat misiunea! Voi vedea și voi hotărî împreună cu antrenorul Radu Hușan la ce probe și pe ce distanțe voi concura. Sigur este însă că vreau să mă număr printre candidații la medaliile de la Himki".*

Bravo, Bebe!

★

Gh. Zimbreșteanu, proaspătul antrenor emerit de atletism: „Vom încerca să facem totul pentru ca băieții să ajungă din urmă fetele. Și apoi, să echilibrăm și numărul... medaliilor. Bineînțeles, nu ne va fi suficient un singur an. Dar de început, trebuie să începem, și asta mult înainte de campionatele europene".

★

„Aș vrea ca „Larometul" să cîștige acest prim campionat național" — e prima dorință a Elenei Trandafir, din echipa învingătoare la mondialele din 1968. Drept să spun, mă gîndesc mult și la trofeul individual al competiției. Dar, mai este ceva. Lucrez, și o fac cu mare pasiune, ca planificatoare la uzinele ale cărei culori le reprezint și pe arenele de popice. În 1969 vreau să încerc să intru la Academia de științe economice, firește la cursurile fără frecvență. Cred că 1969 va fi un an de mari satisfacții pentru mine și pentru familia mea."

★

În „semicercul" terenului de handbal, Cornel Oțelea își menține de ani de zile faima unui jucător perfect, laureat cu titluri mondiale, colecționar al unui șir de importante trofee interne și internaționale.

1969? Steaua să cîștige, din nou, Cupa Campionilor Europeni! Și tot pentru anul care vine, maestrul emerit Cornel Oțelea, absolvent al I.E.F.S., se pregătește să devină antrenor!

★

Ce repede trec orele. Acum s-a anunțat „închiderea ediției" încă o zi și, cu puțină emoție și gingășie, vom desprinde prima filă a noului calendar. Calendarul sărbătoritului an XXV...

DIN AVANCRONICA ANULUI XXV

(Urmare din pag. 1)

și o ediție de iarnă a Jocurilor Olimpice.

★

Medalii și cupe îmbogățesc vitrina soților Ionel și Ileana Drîmbă. Strălucește acolo și aurul mondial și cel olimpic. Și, mai mult ca sigur, colecția „mușchetarilor" va fi majorată în anul ce vine. Acum, însă, dorința supremă este un copil — băiat sau fată, care peste ani își va țintui privirile spre vitrina aceea de aur, argint și bronz și care, odată, va asculta și va înțelege povestea drumurilor la capătul cărora și tăticul și mămica au întîlnit adevărata glorie sportivă.

★

„Am reușit să realizăm multe lucruri bune pentru dezvoltarea bazei materiale. Cu inițiative, cu sprijinul local și central. Intrăm în anul 1969 cu mari posibilități de a îndeplini o misiune care onorează și obligă pe oricare activist sportiv: atragerea întregului tineret pe stadion" — *ne spune Th. Oprică, președintele Consiliului județean pentru educație fizică și sport Galați. Așteptăm!*

★

Cunoscutul hocheist Constantin Dumitraș nu așteptă prea multe daruri, în acest an, de la... Moș Gerilă. Și totuși, la 31 decembrie va trăi o zi de mare bucurie dar și de meditație: i se va ridica lunga suspendare care l-a ținut pe banca rezervelor aproape tot sezonul.

„M-am învățat minte! mărturisește *Dumitraș.* Nu așa, ci cu totul altfel voi încerca în anul viitor să recîștig simpatia spectatorilor, respectul adversarilor și încrederea... selecționerilor pentru mondiale".

★

Calistrat Cuțov e încă foarte tînăr. Ar avea destul timp să aștepte consacrarea. Dar, cum spune el, în box reprizele se scurg cu o rapiditate de neînchipuit. „Pentru mine, anul 1969 este anul europenelor și vreau ca finala categoriei să mă găsească în... ring".

★

Jiri Irimescu. Rugbystul cu alură de june-prim, timid ca o fată, dar curajos ca un cascador, poartă — cu cîtă plăcere totuși — pe umeri povara gloriei cucerite în meciul cu Franța. Urmașul lui Sandu Penciu și-a propus să dubleze în antrementele execuțiile loviturilor de pedeapsă. Pentru că în primăvară începe returul, iar în decembrie — revanșa cu „XV"-le galic.

★

Dialog cu Aurel Vernescu:

— Se spune că neșansa de

— 70 de metri?? Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc...

TOASTUL

Ideea a fost a unui coleg. SĂ-I CONVOCĂM, AȘADAR, PE COLABORATORII CEI MAI DE SEAMĂ AI ZIARULUI LA O MASĂ ROTUNDĂ (pătrată sau dreptunghiulară). De fapt, forma geometrică constituia, de data aceasta, amănuntul cel mai puțin însemnat, principal fiind să-i putem reuni pe acești oameni care, în decursul unui an, au avut generozitatea să ofere sportului entuziasmul, talentul, priceperea și ideile lor, făcînd acest lucru spontan, de cele mai multe ori dezinteresat, împinși doar de un demon lăuntric, pe care unii îl denumesc pasiune, în timp ce alții sînt tentați să-i asimileze viciului.

Nu este pentru nimeni un secret: colaboratorii și corespondenții constituie inima, mintea și sufletul ziarului, reprezintă inteligența colectivă, sînt persoane și personalități care au avut curajul să-și asume mari responsabilități publice. Existența unei gazete nu poate fi — practic — concepută fără marele lor aport. Și chiar dacă punctele de vedere au fost, cîteodată, contradictorii, chiar dacă gîndurile așternute pe hîrtie au părut năstrușnice, sau — la această oră — de nerealizat, ele, toate, au un preț și o valoare (imediată sau de viitor) fiindcă la temelia lor au stat mobiluri nobile, dorința de a demola inerțiile, de a da aripi noului, de a declanșa energii.

O primă mare dificultate organizatorică: ziarul a beneficiat în acest an de o întreagă armată de colaboratori care, adunați la un loc, ar face neîncăpătoare chiar și o sală de sport. Și atunci am hotărît să-i abordăm numai pe cîțiva, personal și cum am putut, adresîndu-i fiecăruia cîte o întrebare. Poate nepotrivită, dar — oricum — inspirată din rîndurile scrise ziarului, apropiată preferințelor arătate și profesiunilor de credință exprimate nu o dată. Pentru a nu leza susceptibilități (sau orgolii) am recurs la ordinea alfabetică, primul fiind, așadar:

DORIN ALMĂȘAN

Profesorul clujean apare de puțină vreme în paginile noastre. De la prima corespondență a impresionat printr-o claviatură foarte întinsă de sentimente, printr-o dragoste pătimașă oferită sportului și lumii sale mirifice. Personal nu-l cunosc pe Dorin Almășan și am încercat doar să mi-l închipui. Trebuie să fie, probabil, un bărbat încă tînăr, cu un suflet deschis, generos. Întrebarea pe care i-am trimis-o prin poștă sună astfel:

„SPORTUL" V-A DESCOPERIT ÎN 1968; CÎND AȚI DESCOPERIT DV. SPORTUL?

Dintr-o greșeală, redacția nu i-a făcut cunoscut colaboratorului său amănuntul că liniile tipografice ale răspunsului sînt limitate și profesorul Almășan, ca orice ardelean care se respectă, a așternut pe hîrtie vreo nouă pagini dactilografiate (la un rînd și jumătate), care reproduse (și fără îndoială că valoarea lor ar fi meritat aceasta) depășeau spațiul rezervat întregului interviu colectiv. Cu sinceră părere de rău a trebuit, deci, să spicuim doar din mărturisirea-jurnal a prietenului nostru clujean.

„Am descoperit sportul tîrziu, am avut revelația lui la o vîrstă relativ înaintată (comparativ cu anii timpurii la care el este astăzi accesibil tinerilor), dar de atunci încoace el a fost pentru mine o prezență activă, o lume minunată, care a colorat cei mai frumoși ani ai tinereții și ai maturității mele.

Probabil că numai lectura oferă satisfacții atît de consistente, numai ea poate da senzația de plenitudine, doar ea poate fi atît de tonică și de inedită, numai lectura poate crea multipla și variata gamă de senzații pe care le emană, cu atîta generozitate și sportul".

Cu o mare duioșie, Dorin Almășan își amintește de anii copilăriei petrecuți la Blaj, unde l-a văzut concurînd pe Moina, unde și-au început drumul în sport Tiberiu Negruțiu și Sergiu Macavei, surorile Doina, Ileana și Rodica Corbeanu și fratele lor Gheorghe, Mircea Rusu. Tot de pe acele meleaguri s-a ridicat și primul nostru campion olimpic de box, Nicolae Linca.

Apoi, la Alba Iulia, avînd în profesorul Emil Tămaș un ghid priceput prin labirintul complicat al vieții.

Apoi, student la I.C.F.

„Aici, scrie Dorin Almășan, *voi continua să descopăr sportul, să-i aflu fețe și fațete mai puțin cunoscute, taine, ascunzișuri, secrete. Aici voi învăța 4 ani meseria „sportului", îmi voi face ucenicia încercînd să devin unul din slujitorii lui.*

I.C.F. Acolo, în Dealul Spirii, am cunoscut oameni minunați și-am trăit clipe înălțătoare. Am savurat victoriile echipelor Institutului, am strigat de zeci de ori: I.C.F. — URA, I.C.F. — URA, I.C.F. URA, URA! — am aparat culorile lui.

Amintindu-mi că tot acolo, la I.C.F., abia în anul IV, am descoperit handbalul în 7, mă gîndesc cu o ușoară urmă de invidie la puștii de azi, care, la 10—11 ani, iau în mînă portocala de piele și care de la această vîrstă învață secretele sportului, avînd antrenori competenți și nemaipomenita binefacere a televizorului.

Am avut plăcerea de a fi coechipier — în cîteva jocuri — cu Olimpiu Nodea și Virgil Hnat, cărora le-am urmărit apoi, de la distanță triumfalul drum spre glorie.

Am fost fericit, deci, cînd la Praga am fost martor — ca turist — la marea lor biruință și am băut, alături de ei, din Cupa de campioni ai lumii.

Da, acesta este sportul; drum, luptă, năzuință, căutare, înfrîngere, reluare, străduințe, prăbușire, victorie! Unul din marile lui merite este acela că atît la victorie, cît și la înfrîngere, el te obligă. Dar sportul mai înseamnă și studiu, calcul, teorie, știință, practică. Am învățat aceasta de la dascălii mei din Institut, cărora le aduc pe această cale cîteva cuvinte de modestă recunoștință.

Ei m-au învățat că sportul poate și trebuie să fie o profesiune onorabilă, o pasiune nobilă, că el înseamnă o infinită poezie a mișcării, o școală a caracterului, un frate bun — poate geamăn — cu rațiunea și intelectul. Cu gîndul la toți aceștia, parafrazez în minte una din maximele preferate ale marelui luliu Hațieganu și care aparține lui Hippocrate: „Pe dascălul meu în arta medicală îl voi pune pe aceeași treaptă cu părinții mei".

Mai tîrziu — în fața clasei aliniate, ca profesor, în timpul orelor de antrenament, în competiții, am trăit alte senzații, am făcut noi descoperiri".

Colaboratorul nostru își încheie răspunsul cu rînduri de un cuceritor optimism:

„Apoteoza sportului e încă departe; posibilitățile și perspectivele lui sînt infinite. Foarte aproape de arte (și izvor de inspirație pentru ele) sportul — fenomen cu profunde implicații sociale și adînci rădăcini istorice, o mare realitate a zilelor noastre — are în față vîrsta lui de aur".

Apoi l-am căutat (și l-am găsit) pe

CAMIL BACIU

marele peregrin, pentru care drumurile reprezintă pîinea și apa. Autor de literatură supranumită „fantastico-științifică" (în care, probabil, nu crede, fiindcă este de profesie inginer) a îmbrățișat-o, comițînd — poate — un adulter. În paginile ziarului s-a consacrat cu rubrica *„Dar, de fapt"*, în care nimic nu era, de fapt, inventat, decît numai titlul. Camil Baciu a încercat să reabiliteze pamfletul sportiv, infierînd cu o politicoasă ironie racilele care rod încă mișcarea sportivă, biciuind — mai cu seamă — inerțiile, starea pe loc, nepăsarea, de care dau dovadă multe dintre organismele noastre sportive.

Apoi a fost călătoria pe Dunăre, expediția „Patru într-o lotcă". Și chiar dacă n-au rămas pînă la urmă decît trei, lotca a ajuns la mila 0, acolo unde Dunărea sărută Marea.

Dînd ecou numeroaselor scrisori sosite de la cititori, l-am întrebat pe Camil Baciu:

CE EXPEDIȚIE VĂ DORIȚI PENTRU 1969?

„Nu știu care va fi viitoarea călătorie — cu toate că există cel puțin zece trasee pe care aș pleca imediat, chiar în plină iarnă, și chiar și pe jos. Dar, pentru a călători, nu ajunge să-ți alegi traseele... E nevoie de mîncare — și nu-l văd pe călătorul care ar porni să viziteze triburile ibani din statul Brunei cărînd după el o valiză cu conserve de pește. Este nevoie de echipament și nu cred că un drum foarte lung se poate face cu același costum cu care ai pleca pînă la Mizil. E nevoie de un vehicul — dacă, totuși nu dorești să refaci itinerariul lui Dan Demetru, care a înconjurat de două ori și jumătate globul tocind sute de opinci.

Așfel, poate, ar fi mai simplu dacă aș călători — reeditîndu-l pe Xavier de Maistre — în jurul camerii mele, descriind cu vervă biblioteca, zugrăveala și turnantele din jurul mesei.

Dar, pentru că am impresia că cele de mai sus vi se par o glumă, vă declar că aș fi în stare să plec din nou pe Dunăre, fie și de la Viena de data asta, pentru că n-am epuizat nici ostroavele, nici amurgurile, nici viscolele de efemere.

Aș fi în stare să caut un vechi balon captiv, încercînd să-i atîrn o nacelă pentru o simplă preumblare la poalele Carpaților dar, parcă mai mult decît luntrea și balonul, m-ar atrage o căruță cu coviltir — cu arcuri bune, cu roți pneumatice — dar o căruță adevărată, care să țină la drumuri lungi, cu care aș pleca pînă în Tirol sau chiar în Camargue.

Ar fi, deci, o căruță, urmată de patru sau cinci cai — unii pentru schimb, alții călăriți — și am reuși, într-o astfel de formație equestră, să parcurgem sute și sute de kilometri, fiind găzduiți de iubitorii de cai de pretutindeni. Ar fi o probă de turism călare care l-ar speria pînă și pe un cavalerist bătrîn — dar biata noastră excursie pe Dunăre n-a fost oare privită cu suspiciune de către specialiștii care ne prevesteau abandonul după prima sută de kilometri?...

Așadar, o călătorie călare și cu căruță, cu popasuri lungi, o călătorie lentă, în care poți vedea și simți natura, o călătorie oarecum dură, dar ce farmec ar avea dacă s-ar petrece cu vagoane de dormit sau pe pernele mașinii? Și — la urma urmei — o călătorie cu care am avea asigurate hrana călăreților și cailor, cu care n-am utiliza benzină pentru vehicule, în care echipamentul ni l-am procura singuri și care ar părea tuturor — și ar fi în fond — o foarte comodă cavalcadă romantică, pe cai lipițani și nonius, atît de căutați în Europa".

Următorul intervievat:

EUGEN BARBU

ne-a primit în locuința sa din strada Mihail Eminescu, la o oră neobișnuit de matinală pentru un scriitor, care fără să iscălească o „condică de prezență" îi respectă, disciplinat, rigorile și-i pune în valoare semnificația și virtuțiile.

Barbu era în halat și papuci, ca de obicei, înfuriat. Mulți îl socotesc pe autorul „Groapei" un rebel, confundînd curajul opiniei cu frondă. Regretabil! La Eugen Barbu „donquijotismul" este numai aparent, el fiind — în tot ceea ce gîndește și creează — un adept al esenței. Prezența sa energică în presa cotidiană ține — indiscutabil — de temperament și de virilitate intelectuală, îi facilitează o permanentă legătură cu viața, curăță mucegaiul care amenință să acopere sufletele solitarilor, ale claustraților în camere de lucru comode, în turnuri de fildeș și biblioteci, în universul lor, care nu poate fi, astfel, decît minuscul.

Pe Barbu l-am provocat cu următoarea întrebare:

DESPRE CE V-AȚI SCRIE TABLETELE SPORTIVE DACĂ FOTBALUL N-AR EXISTA?

Și iată ce am aflat:

„Dacă nu ar fi fotbalul despre ce aș scrie? Mai întîi despre fotbal, bineînțeles, sport care ar trebui inventat, clasificat, explicat și îmbunătățit. E clar ca bună ziua. Dar, dacă-mi amintesc bine, în depozitele mele articlerești există un personaj, Puk; nu spiridușul lui Shakespeare, prea aș fi lipsit de modestie, de aceea l-am și lipsit și de o literă, ca să nu fie confundat... E vorba de acea caraghioasă minge de la hochei pe gheață, fărîma de cauciuc cu viteze cosmice pe care nici n-o prea vedem în roiul de țințari de zăpadă stîrnit de patine...

Și dacă scormon mai bine, aveam și un cal cu mînere, rechiziționat din sala Floreasca, și el vorbitor, ca orice lucru, pentru că, știți și dumneavoastră, lucrurile cînd rămîn singure se pun pe tăifăseală. Mi se pare că odată am ascultat vocea subțire a unor schiuri și chiar o banală

saltea de paie emițînd aforisme, mai ceva ca ale lui Mușatescu. Maguziile mele mai puteau furniza cîte ceva, nițică beteală, ceva cuvinte date la reparat, coale de hîrtie lustruite cu șmirghel, un condei cam bont și cîte și mai cîte. Prin asta nu vreau să spun că m-aș pricepe la toate și că o fac pe bucătarul sporturilor. Am scris despre yole și box, despre ciclism, am mai inventat cîte ceva, nu de tot rău; handbalul m-a obligat să consum toată porția de semne de exclamare pe care o aveam la dispoziție pe un an de zile, dacă nu pe mai mulți. Cît despre volei, ce să mai vorbim? Cînd eram și noi tari și la Floreasca se scula lumea în picioare ca în catedrale, cine lua foc a doua zi? Noi...

De mai multe ori am cîntat și mersul pe jos, după cum natația nu ne-a lăsat indiferenți pentru că omul în apă are ceva de zeu, cum zeu este și în aer cînd zboară cu un planor sau se aruncă în jos cu o parașută. Dar rîndurile despre Ioli, care mi se părea că vine de undeva din Mitologie? N-aș fi decît un uituc dacă nu v-aș aminti că am făcut un banchet de adjective cu prilejul unor victorii la rugby. Ce spumă, ce șampanie! Nu eram nici măcar original. Spuneam în felul meu ceea ce alții știau mai bine. Mie nu-mi revenea decît o mai bună orchestrație. Trebuia ceva lucios, în tipla, un pahar de cristal care să sune frumos la acel festin, L-am ridicat...

Și acum, că m-am dezvinovățit, ce-aveți cu fotbalul? Este el cel mai urît joc de pe pămînt, sînt eu cel mai puțin abil prezentator al balo-

Convorbiri cu domnul Gore

Concursul pentru desemnarea „Celei mai bune federații a anului 1968": ATLETISMUL PE LOCUL I!

Anchetă lansată de domnul Gore acum cîteva săptămîni în Sportul, formulînd întrebarea: „Care-i cea mai bună federație a anului 1968", *s-a bucurat de ecouri neașteptate, cu toate că distanța dintre publicarea anunțului și termenul ultim de primire a răspunsurilor a fost neobișnuit de mică: în fond, cîteva zile doar.*

— Și, *comentează dl. G,* cu toate că cititorii au fost puși în fața unei situații inedite. De obicei anchetele de sfîrșit de an sînt organizate de niște instituții (ziare, reviste, societăți de T.V. sau radio, firme ocupîndu-se cu sondarea opiniei) și au ca temă niște indivizi (cea mai bună actriță a anului, cel mai bun cîntăreț, cel mai bun sportiv etc). Ancheta mea este cea dintîi, mi se pare, în care un individ solicită (și obține) răspunsuri cu privire la niște instituții.

— *Care sînt rezultatele anchetei?*

— Pe primul loc și la distanță apreciabilă de celelalte foruri, Federația de atletism. Probabil pentru că a făcut destul de mult și a vorbit destul de puțin. Dar iată clasamentul, întocmit de mine azi-noapte, pe baza unui punctaj simplu:

1.	F. R. Atletism	150 p.
2.	F. R. Scrimă	85 p.
3.	F. R. Handbal	84 p.
4.	F. R. Caiac-canoe	75 p.
5.	F. R. Box	48 p.

Urmează, după un hiatus, federațiile de lupte (29 puncte), rugby, baschet, fotbal, volei, tenis de cîmp. Au mai primit puncte șahul, ciclismul, natația, gimnastica, popicele, aviația, judo, tirul și, în general, toate federațiile ai căror conducători au reușit să-și convingă rudele să răspundă la concurs.

Marea majoritate a cititorilor s-au rezumat, așa cum e firesc, să completeze cupoanele și să le trimită prin poștă. Unii, însă, au ținut să le adauge impresii și comentarii.

Iată, alese dintr-un vraf, cîteva, spre mai bună informare:

Dragă domnule Gore,

Mă numesc Ababei Mircea și sînt elev. Locuiesc de puțin timp în orașul de pe malul stîng al Borcei, Călărași.

Sînt un mare iubitor al sporturilor, dar mai ales al fotbalului. Echipa mea preferată este Dinamo București și, bineînțeles, Celuloza Călărași, care activează în categoria C.

Văzînd că se organizează un concurs cu tema „Cea mai bună federație a anului 1968" m-am gîndit să trimit și eu cuponul de participare la concurs — cu următoarele cinci federații.

CUPON DE PARTICIPARE

Federația nr. 1 a anului

1. Federația Română de Atletism.
2. Federația Română de scrimă
3. Federația Română de Box.
4. Federația Română de Baschet
5. Federația Română de Fotbal.

Numele: Ababei M. MIRCEA.

Adresa: Bloc A2, sc. III, et. 2, ap. 49, Călărași, jud. Ialomița.

★

Obișnuiesc în ultimul timp să citesc „Sportul" în fiecare zi. Sînt un pasionat al handbalului, pe care-l urmăresc fără excepție cînd am prilejul. Am alcătuit clasamentul federațiilor după cum îmi plac sporturile respective și după inițiativele pe care aceste federații le-au avut în acest an. În așteptarea confirmării sau infirmării părerii mele vă spun la revedere cu multă stimă.

Herșcovici Tuly
elev. în clasa a VIII-a

★

„Urmărind articolele din ziarul dv am găsit la rubrica lui Gore că inițiați un concurs referitor la cea mai bună „federație". După puținele mele cunoștințe căpătate tot prin ziarul dv. am găsit de cuviință să spun următoarele:

Federații bune sînt cele din clasamentul alăturat. „Federația de fotbal" (cu toate că sînt și eu un mic fotbalist la juniori, la echipa Metalul Bocșa, și-mi place foarte mult jocul cu balonul rotund), după alegerea și părerea mea ar sta pe la coada tuturor federațiilor din țara noastră. De ce? Practic, ea nu a arătat nimic decît numai prin diferite hotărîri și scriptologii, din care atît jucătorii noștri de fotbal cît și echipele nu au învățat nimic. Noi, cei mici, sperăm că anul 1969 va fi un an de roade și pentru fotbaliști și pentru „federația de fotbal".

Urlică Nicu
elev cl. VIII-a Șc. generală Bocșa II, jud. Caraș

★

„Referitor la federațiile fruntașe, cred că locul I îl deține atletismul — de altfel vă trimit cuponul.

Și aș propune să se facă la sfîrșitul anului un clasament al celor mai buni 10 cronicari sportivi.

Spor la muncă în noul an, fericire și succese!"

Cu stimă,
Guțu Octavian
str. Agricultori 133
Sect. 4 București.

★

„Am citit în ziarul „Sportul" că dl. Gore a inițiat un concurs pe tema „Cea mai bună federație a anului 1968". Am ajuns la concluzia că cele mai bune federații din țara noastră în anul 1968 sînt:

1. Federația de atletism
2. Federația de tenis de cîmp
3. Federația de scrimă
4. Federația de caiac-canoe
5. Federația de lupte greco-romane

Mă numesc Denghel Dan, sînt elev în clasa a X-a B real la Liceul Teoretic din Drăgășani. Adresa mea este următoarea: Strada Nicolae Bălcescu numărul 31. Drăgășani, județul Vîlcea."

★

Subsemnatul Schwartz Ștefan, cititor al ziarului „Sportul", încerc să iau parte și eu la concursul hotărît de „Dl. Gore" și alăturat vă trimit și cuponul de participare completat.

În continuare, urez domnului Gore la mulți ani și activitate rodnică în munca sportivă și educatoare".

Cu salut sportiv,
Schwartz Ștefan, un vechi jucător de fotbal. Deta, str. Înfrățirii nr. 15

Și așa mai departe...

★

După cum se vede, printre participanți foarte mulți iubitori ai fotbalului; dar, fenomen interesant — aceștia sînt numai pasionați nu și vicioși. Înșelați în dragoste, amanții au tăria să respingă, pedepsind infidelitatea sportului favorit. Nimeni, într-adevăr, n-a indicat pe locul I federația binecunoscută.

— *Nimeni?*

— Cu o excepție.

Și dl. G. îmi oferi spre lectură următoarea scrisoare:

„Noi, membrii comitetului de conducere al A.H.D.R., întruniți astăzi 21 dec. 1968 în ședință extraordinară și luînd în discuție obiectul anchetei propuse în ziarul „Sportul" am hotărît în unanimitate să indicăm pe primul loc Federația Română de Fotbal. Comitetul de conducere al A.H.D.R. ține să folosească acest prilej pentru a-și exprima încăodată prețuirea și recunoștința profundă la adresa susnumitei federații pentru contribuția esențială și constantă la bunul mers al activității noastre: o datorie elementară de conștiință ne obligă să afirmăm că fără de existența F.R.F. realizările obținute de membrii asociației noastre ar fi fost de neconceput.

— *Ce înseamnă A.H.D.R.?*

— Asociația Humoriștilor Din România.

p. conf. Al. MIRODAN